

зния и безсраменъ, и азъ не можихъ никакъ да се спогада съ него. Тогава той намисли какъ да се отърве отъ моето съседство и отъ Лазаровото, че отиде при Фахри-бей, и богъ-знае колко го е лъгалъ, тъй щото единъ день дойде ни заповѣдъ, че трѣбва да се преселимъ въ долната тъмница (ашнааки-хапусханѣ!)

Въ този часъ разглеждахъ вѣстниците и брошуритѣ които турската революционна партия, позната подъ името „Млада-Турция“ (Jeune-Turquie) издаваше въ Парижъ и Лондра, на турски и френски. Въ него време бѣха уловили въ Цариградъ единъ приверженикъ на тази партия, и бѣха заграбили цѣлъ товаръ отъ тѣзи списания, които той тайно раздаваше. Тѣзи списания ги предадоха на Арайджия, да ги изгори, а той, като знаеше че тѣ ще ми сѣ любопитни, бѣше ми предалъ нѣколко да ги разгледамъ.

Тѣзи списания бѣха нарочно наперени срѣщу властта на тогавашний Садразаминъ, Аали-паша, и му съвѣтвахъ да ограничи всемогуществото на Султана. Уплашенъ отъ ненадѣйното появяване на заптиитѣ, които хокаха и ми вѣщаха да си собирамъ нѣщата, сколасахъ да скрия нѣкъкъ тѣзи книги, зада спася и себе си отъ нови бѣди, а че и бѣдния Арайджия отъ неволя.

Азъ и Лазаръ, придружени съ нѣколко заптии, слѣзохме на доло, и почукахме на вратата на долната тъмница, които тозъчасъ се отвориха.

Ние влѣзохме и стражаретѣ ни дочекаха, та ни прегледаха нѣщата. Моитѣ книги и едно писмо отъ майка ми съ фотографията на брата ми, занесоха ги горѣ въ министерството, да ги прегледатъ. Книгитѣ получихъ на другиятъ день, но писмата и фотографията никога! Напусто карахъ подиръ това настояникътъ на тъмницата, и всѣкъкъ се молѣхъ, да ми